

BETTY NEELS

Armastusega vastuolus

Originaali tiitel:
Betty Neels
At Odds with Love
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1993 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04358319
ISBN 978-9949-82-399-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Oktoobrikuu pärastlõuna muutus järjest udusemaks ja viimased päikesekiired, mis paistsid läbi võretatud akende, panid särama akna all istuva noore naise ruuged juuksed. Päike paistis ka tema armsale näole ja tõi säde-meid rohelistesse silmadesse, kui ta aeda silmitses, olles hetkeks oma kudumistöö unustanud.

Toas oli vaikne, ainult kell tiksus kaminal ja voodis tukkuv vanaproua hingas vaikselt. See oli kena tuba madala lae ja vanaaegse lillelise tapeediga, mööbel oli enamjaolt kohmakas ning pärit Victoria ajastust. Väike patjadele toetuv kogu voodis näis teda ümbritsevate esemete taustal tilluke. Ta liigutas end ning neiu tõusis ja läks voodi juurde.

„Sa tegid nii kena uinaku, vanaema. Kui sulle sobib, siis ma lähen ja toon teekandiku.“ Neiul oli ilus hää ja ta rääkis rõõmsal toonil. „Ma panen lambi põlema, eks?“ Ja kui vanaproua noogutas, lisas: „Õhtu on väga ilus – mulle tõesti meeldib see aastaeg.“

Vanaproua naeratas ja noogutas jälle ning neiu läks trepist alla selle sopilise vana maja kööki, kus majapidaja Bessy teed valmistas. Naine tõstis pilgu, kui neiu sisse astus.

„Ta tukastas, eks? Vaene hing on ilmselt väsinud.“ Bessy asetas kandikule paberõhukesi saiaviile ja võid. „Te peaksite natuke värsket õhku hingama, preili Jane. Ma istun tema juures, kuni teie teed joote ja aias väikese tiiru teete.“

Jane kummardus üle laua ja lõi kas viilu saia, pani sellele ohtralt võid ning suu täis, ütles: „Suur tänu, Bessy. Ma võtan Bruno, Percy ja Simpkini endaga kaasa – me läheme umbes kümneks minutiks.“

Jane sõi ära ülejäänud võileiva ja võttis kandiku. Ta oli pikka kasvu ja ilusa figuuriga ning hooletult riides – puuvillane pluus, kantud kampsun ja pikk lai seelik.

Bessy silmitses teda, kui neiu ukse poole astus. „Te ei tohiks käia selliste kantud riietega.“ Ta rääkis vabalt nagu vana truu teenija ikka. „Aga kui mõni kena noor-mees peaks sisse astuma?“

Jane naeris kurguhäälega ja Bessy ütles tõsisel toonil: „Noh, te võite ju naerda, preili Jane, aga doktor Willoughby käib pidevalt teie vanaema vaatamas.“

„Ta on kihlatud, Bessy, ja mitu sentimeetrit minust lühem.“

Jane läks trepist üles ning aitas vanaproual istukile tõusta ja ulatas talle tee. Vanaema ei söönud midagi ja Jane nägi, et ta on kahvatum kui tavaliselt.

„Kuidas sa ennast tunned, vanaema?“ küsis neiu rahulikult.

„Natuke väsinult, kullake. Kas sa Brunot ja kasse oled näinud?“

„Ma lähen viin nad aeda ja annan neile õhtusöögi. Nendega on kõik väga hästi.“ Ta lisis lootes, et see paistab välja nii, nagu oleks see tal äsja meelde tulnud: „Doktor Willoughby tuleb siia võib-olla täna õhtul, mitte homme...“

„Tore noormees. Kahju, et ta hakkab abielluma. Ta oleks sinule väga hästi sobinud, Jane. Sa oled kaks-kümmend seitse ja loobusid oma tööst õena, et minu järele vaadata, ning nüüd oled sa siin külas maha maetud.“

„Mulle meeldib siin,“ protesteeris lapselaps. „Mulle meeldib maal ja ma pole veel kohanud meest, kellega ma tahaksin abielluda.“

„Aga sul on ikka võimalusi olnud...?“

„Nojah. Ma olen ilmselt väga valiv.“ Ta pani padjad paremini ja Bessy astus tuppa. „Ma lähen nüüd loomadega õue.“

Aga ta läks trepist alla ja kõigepealt telefoni juurde ning helistas arstile ja palus tal tulla vanaema vaatama. „Ma ei usu, et tal on halvem, aga ma pole kindel...“

Siis hakkas ta kasside ja Brunoga tegelema. Bruno oli korgi ja kassid mõlemad punast karva, üks keskealine ja väärikas ning teine palju noorem, sama roheliste silmadega kui Jane ja lõuaaluse paksu karvamaniskiga. Nad kõik käisid hämaras aias ära ja seadsid end siis sisse

väikeses elutoas kamina ees. Jane kasutas nüüd seda tuba, sest vanaema ei suutnud enam trepist alla tulla, et suurt elutuba kasutada. Loomad olid just sõbralikult koos ühte korvi pugunud, kui saabus doktorihärra ning Jane viis ta trepist üles.

Doktor Willoughby oli nooremapoolne, pika maa-
arsti praktikaga mees, kes oli vaadanud proua Wesley
järele tema haigusest alates. Arst tervitas Jane'i tutvavli-
kult ning nagu neiu oli enne palunud, ütles, et homme on
tal kiire päev ja kuna ta läks mööda, otsustas sisse astuda.

Arst ei jäänud kauaks, aga kontrollis vanaproua pulssi
ja hingamist nagu alati, soovis reipalt head ööd ning
palus Jane'il temaga koos alla minna. „Mul on mõned
tabletid, mis aitavad teil hingata,“ selgitas ta.

„Teil oli õigus,“ ütles arst Jane'ile, kui neiu ta elu-
tuppa viis. „Proua Wesley tervis pole hea ja ma kahtlus-
tan kopsuembooliat. Kas lubate mul spetsialisti kutsuda?
Tänapäeval on võimalik opereerida ja tromb eemal-
dada – ma tean, et see on teie vanaema vanuse tõttu suur
risk, aga meile antakse vähemalt head nõu.“

„Oh palun – tehke seda, mis teie meelest on kõige
parem. Kas ta saab varsti tulla, see spetsialist?“

„Tal on palju tegemist, aga ma olen temaga kohtu-
nud – ta tegi endale juba siis nime, kui mina olin resi-
dent. Ent teda pole alati siin. Ma püüan ta täna õhtul
kätte saada ja annan siis teile teada. Aga senikaua on teil
selge, mida oma vanaema heaks teha, ja palun helistage,
kui hakkate millegi pärast muretsema.“

Arst läks ära, jättes Jane'i seisma keset seda ilusat tuba, kus olid veidi kulunud brokaatkardinad ja elegantne regendistiilis mööbel. Hetke pärast läks Jane tagasi üles ja proua Wesley tuppa jõudes küsis: „Kas ma loen sulle ette? Mida sa tahaksid? Midagi rahustavat või mõnda krimkat?“

Vanaema naeris, aga see kõlas väga nõrgalt ja oli vaevu kuulda. „Võib-olla Trollope*? Ma arvan, et doktor Willoughby ei taha, et ma väga ärevile läheksin.“

„„Phineas Finn“...“

Kui proua Wesley oli magama jäämas ja maja vaikne, helistas doktor Willoughby. „Me tuleme homme kesk-päeva paiku. Ta on väga hea arst, kõige parem – ja kui midagi saab ette võtta, siis ta ka teeb seda.“

Nad tulidki järgmisel hommikupoolikul ning Jane oli doktori auks – sest ta oli kindel, et see on kuulus doktor ja kahtlemata oma väärtusest teadlik – pannud selga sinise puuvillase sviitri ja tumesinise teksaseeliku. Ta oleks pannud oma paksud juuksed üles, aga vanaema vajas rohkem tähelepanu kui muidu ja polnud aega, nii-siis harjas ta need kiiresti ja sidus kukla tagant kinni.

„Vähemalt näete korralik välja,“ pomises Bessy, „ja paistate poole noorem.“

„Oh Bessy, mis vahet seal on, milline ma välja näen, kui nad vaid saaksid midagi vanaema heaks teha!“

---

* Anthony Trollope – kuninganna Victoria aegne Inglise romaani-kirjanik. *Toim*

Neiu kuulis, kuidas doktor Willoughby vanavõitu Ford mööda sissesõiduteed maja ette sõitis, samal ajal kui ta proua Wesley soengule viimast lihvi andis; vanaproua võis ju haige olla, aga edevus oli tal täiesti olemas.

Nad läksid kiirustamata mööda vaibaga katmata treppi üles, kõige ees Bessy, kes avas ukse ja kutsus nad sisse, ning Jane tõstis lootusrikkalt pilgu. Ta ei teadnud, mida oodata, aga haiglas õena töötades oli ta näinud mitmeid konsultante: vanemad mehed, väärikad ja pisut eemalolevad, teadmised kogunud paljude aastate jook-sul. Aga see mees, kes doktor Willoughby kohal kõrgus, ei sobinud selle pildiga: ta oli ikka veel noor, polnud veel nelikümmendki, nagu neiu arvas, ning tohutu suurt kasvu ja tugeva kehaehitusega. Tal oli ka hea välimus: kõrge seljaga nina ja kitsaste huultega suu tahtejõulise lõua kohal. Teda tutvustati – professor van der Vollenhove – ja mees pakkus suurt jahedat kätt ning vaatas neiu korraks otsa silmadega, mis olid talvise mere karva kahvatud ja külmad ning tema suhtes ükskõiksed.

Ent vanaemaga käitus mees täiesti teistmoodi. Ta istus voodi kõrvale ja rääkis prouaga aeglaselt ja hea diktsiooniga ning hakkas teda siis läbi vaatama. Doktor Willoughby oli läinud akna alla ja Jane seisis voodi kõrval, olles valmis tegema seda, mida temalt palutakse, ning tal oli hea võimalus professorit lähedalt silmitseda.

Jane märkas, et mehe ülikond istub suurepäraselt, särk on laitmatult puhas ning kuldsed mansetinööbid lihtsad. Neiu meeldis, et doktori tihedates karmides

juustes polnud jälgegi kiilanemisest, nooruses olid ta juuksed olnud ilmselt helepruunid. Jane'ile meeldis ka see, et kui mees midagi ütles, itsitas vanaema nõrgalt ning doktor ise naeris samuti. Ta on ilmselt väga kena inimene, kui temaga tuttavaks saada.

Jane seadis proua Wesley mugavamasse asendisse ja astus voodi juurest eemale. Professor rääkis oma tasasel häälel ning ehkki neiu ei kuulnud kõike, mida mees ütles, mõjus too rahustavalt, olemata liiga tundeline, ja vanaema tundus olevat üpris rõõmus.

Nad surusid kätt ja mehe suur käsi võttis õrnalt vana naise väikese luise käe ning siis tõusis doktor püsti. „Te olete heades kätes,“ ütles ta. „Ma arutan seda asja doktor Willoughbyga ja ilmselt proovime edaspidist ravi. Ma tuleksin teid veel vaatama, kui tohib?“

Jane nägi vanaema kahvatul väikesel näol lootust. „Palun. Jane pakub teile allkorrusel kohvi.“ Vanaema pöördus neiu poole. „Jookse, kullake, hoolitse härrade eest. Ma peaksin nüüd natuke puhkama.“

Jane viis mehed trepist alla elutuppa, kus Bessy oli kaminasse tule teinud, ja läks siis kööki. Vastuseks majapidaja küsivale ilmele ütles Jane: „Nad pole mulle veel midagi öelnud, Bessy. Ma viin kandiku tupp – sa lähed vaatad, kas vanaemal on kõik korras, eks?“

Jane valas hõbedasest kohvikannust õhukestesse portselantassidesse kohvi ja pakkus muretainast kooke, mida oli eelmisel õhtul valmistanud. Kui ta oli istet võtnud, hakati rääkima.

Professor pani tassi lauale. „Nagu doktor Willoughby kahtlustas, on proua Wesleyl väike kopsuemboolia. Noore inimese puhul soovitaksin operatsiooni, mis on tõsine asi, nagu te kahtlemata teate, aga teie vanaema on vana ja väga nõrk ning ma ei saa seda soovitada. Mul on kahju, et pean teile ütlema, et eriti pole midagi muud teha peale selle, et vaadata, et tal poleks valusid. Tõenäoliselt sureb ta äkki ja varsti.“ Doktor lisas tõsiselt: „Mul on väga kahju, et pean teile seda ütlema.“

Jane'i tass klõbises alustassil, aga ta hääli oli kindel. „Täna, et te minuga ausalt rääkisite, professor van der Vollenhove. Ma olen kindel, et kui oleks mingi võimatus, siis võtaksite midagi ette.“ Ta vaatas mõlemat meest. „Te kindlustate, et vanaemal on võimalikult mugav olla?“ Neiu peatus ja neelatas, klomp kurgus. „Ta on väga vapper.“